

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διοικητικόν υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως καί έρχοι κειμένων περιόδων σύγγραμμα, ελήθετο παρεχόν εις τήν χάραν ήτων υπηρεσίας, καί υπό του Οργανισμού Πατριωτικού Κινητισμού ως άναγνωσμα άριστον καί χρησιμώτατον εις τους καλλίους.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰι άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός
 καί είνε προπληρωτάαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Έν Ελλάδι λεπ. 15.— Έν αλλοτ. φρ. χρ. 0, 18
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αίβλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ο.

Έν Αθήναις τήν 23 Μαΐου 1896

Έτος 18ο.—Άριθ. 20

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια· ίδε σελ. 145)

Η κυρία Κασκαμπέλ δεν έκινήθη από τήν θέσιν της.

- Λοιπόν, Κορνηλία;
- Όχι, Καίσαρ!

— Δεν θέλεις να καλέψης με τους άγριανθρώπους αυτούς και να σώσης τήν τιμήν της οικογενείας;

— Δεν θά την σώσω, ήρκέσθη να καντήση ή Κορνηλία. Άρσέ με έμένα. Έχω τήν ιδέαν μου!

Όταν ή θαυμαστή αυτή γυνή «είχε τήν ιδέαν της» τὸ καλλίτερον ήτο να την άρίνη κανείς να την έκτελή χωρίς αντίλογιας. Καί εκείνη δεν ήσθάνθη ολιγώτερον του συζύγου της τήν ταπεινωσιν εκ τής επιτυχίας των Ίνδων καί βεβαίως ήτοιμάζετο να τους παίξη κανένα άσχημο παιχνίδι.

Τῷ όντι ή Κορνηλία επέστρεψεν εις τήν Εὐδρομον. Οί κίλιαν άφήσασα τον σύζυγον της άνήσυχον, μ' όλην τήν εμπιστοσύνην τήν όποιαν είχεν εις τήν εὐφύιαν καί εις τήν έρευρετικότητα της συζύγου του.

Μετά δύο λεπτά ή κυρία Κασκαμπέλ έπανήλθε καί εκάθησεν άπέναντι του ίνδικού θιάσου. Άποταθείσα δε πρὸς τὸν άνώτερον των πρακτόρων του Γιουκὼν, τὸν παρεκάλεσε να διερμηνεύσῃ πρὸς τὸ κλήθος δσα έμελλε να εἶπῃ.

Καί ιδού τι μετεφράσθη κατά λέξιν εις καθαράν αλασκανικὴν γλῶσσαν:

«Ίνδοι καί ίνδαι, έπεδείξατε κατά τὰ άθλητικά καί άκροβατικά αὐτὰ γυμνάσματα έκτακτον τέχνην καί επίδοσιν άξίαν άμοιβής, καί τήν άμοιβήν αὐτὴν έγὼ θά σας την προσφέρω»...

Στην καί προσοχή ζωηρά εκ μέρους της όμηγύρεως.

«Βλέπετε τὰς χεῖράς μου: έξηκολούθησεν ή Κορνηλία. Τὰς έθλιψαν πλέον ή άπαξ τὰ έξοχώτερα πρόσωπα του παλαιού κόσμου, οί ισχυρότεροι ή-

γεμόνες της Εὐρώπης. Λοιπόν, αἱ χεῖρες αὐταί σὰς ανήκουν!.. Ίνδοι τής Αμερικῆς, έλθετε να τας θλίψετε, έλθετε να τας άσπασθήτε!»

Οί ίθαγενεῖς έσπευσαν εις τήν πρόσκλησιν προθύμως. Νεαρὸς Ταναγὰς προσήλθε πρώτος καί έθλιψε τήν χεῖρα, τήν όποιαν ως δάγμα τιμῆς τῷ έτεινεν ή Κορνηλία.

Άλλα βίαιος κλονισμὸς συνέστρεψε τὸ σώμα του καί τον έκαμε να κραυγάσῃ ισχυρῶς.

«Α, Κορνηλία! άνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ, α' έννοῶ καί σε θαυμάζω!»

Ο Σέργιος, ὁ Γιάννης, ὁ Άλέκος καί ὁ Μακρολέεσκας έγελοῦσαν μέχρι λιποθυμίας.

«Άλλος! άνέκραξεν ή Κορνηλία, με τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τήν όμηγυριν. Άλλος!»

Οί Ίνδοι τώρα έδισταζον νομίζοντες δις εἶχαν να κάμουν με φαινόμενον ύπερφυσικόν.

Έν τούτοις ὁ Τυχῆς το άπεφάσισεν. Έβάδισε βραδείως πρὸς τήν Κορνηλίαν, έσταμάτησε δύο βήματα πρὸ αὐτῆς καί τήν εκύτταξε, ὡσεὶ θέλων να λάβῃ θάρρος.

«Έμπρός, γέροντά μου, τῷ εφώναξεν ὁ Κασκαμπέλ. Έμπρός, κάμε θάρρος! Φίλος τήν χεῖρα τής κ. Κασκαμπέλ!

«Τὸ κυνήγιον τοῦ ταράνδου». (Σελ. 155, στήλ. 6'.)

Ὁ Τυχῆς ήγγισε μόλις τοὺς δακτύλους της Κορνηλίας.

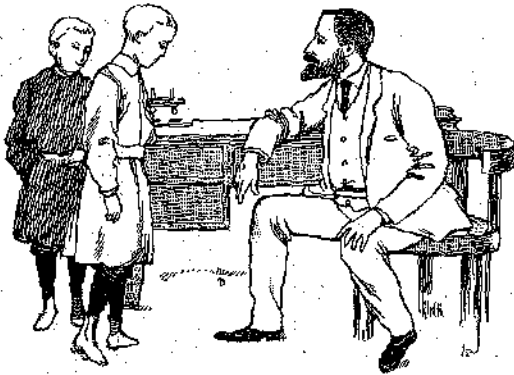
Ὁ νέος κλονισμὸς ήτο τόσῳ βίαιος, ὥστε ὁ Τυχῆς ανετράπη καί κατέπεσεν οὐρλιάζων, πρὸς μεγάλην εκπληξιν των θεατῶν. Αν ήγγίζοντες μόνον τήν χεῖρά της εκλονίζοντο τόσον πολύ, τί θά έπάθειον αν έτόλμων έξαφνα καί να τήν άσπασθοῦν.

Καί όμως εὐρέθη ένας τολμηρὸς, ὁ όποιος ήθέλησε να ριφοκινδυνεύσῃ. Ήτο ὁ μάγος Φίρ-Φού. Αὐτὸς δεν έφοβετο τίποτε, οὔτε θάυμα οὔτε ξεθαῦμα! Ήλθε λοιπόν καί έστάθη άπέναντι της Κορνηλίας. Εἶτα ένθαρρυνθείς από τὰς

“ΑΤΥΧΟ ΩΡΟΛΟΓΙ !,” (Συνέχεια και τέλος: βλ. σελ. 148)

Ξ΄.

Παρήλθεν ένας μήνας από αυτήν την ιστορίαν. Ο μικρός βουσκός είχε αναλάβη τα καθήκοντά του, τα οποία εξετέλει με την προτέραν ακρίβειαν και κανείς πλέον δεν εσυλλογίζετο τα παθήματά του, όταν μίαν ημέραν ο κύριος

*Έκαμες, κύριε, μίαν πολύ κακήν πράξιν και θα τιμωρηθής όπως σου πρέπει. (Σελ. 156, στήλ. 8΄.)

‘Αγαθόνικος έλαβε μίαν έπιστολήν από τον αδελφόν του, ο οποίος τον έπροσκαλούσε να υπάγη να περάση δεκαπέντε ημέρας εις τόν κτήμα του, με τον Γιαννάκην τόν μεγαλύτερον του υιόν.

Ο κύριος ‘Αγαθόνικος απεφάσισε ναποδεχθῆ την πρόσκλησιν μόνον κατά τὸ ἡμισυ. Δηλαδή να υπάγη εκείνος, χωρίς να πάρη και τόν Γιαννάκην. Τὸ ἔτος εκείνο δὲν ἐπῆγαινε τόσο καλά εις τὸ Σχολεῖον ὁ Γιαννάκης και ὁ πατήρ του δὲν ἤθελε να χάσῃ μαθήματα. Δι’ αὐτὸ δὲν ἔκρινε καλὸν να τον πάρη μαζί του εις τὴν ἐξοχὴν. Αὐστηχῶς ἔμως ὁ Γιαννάκης ἔμαθεν ὅτι ὁ θεὸς του ἴδον εἶχε προσκαλέσῃ και ἐκεῖνον. ‘Ελυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀπόρρασιν τοῦ πατρὸς του και τὸ χειρότερον, ἐθύμωσεν ἐναντίον του !

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος εἶπεν εις τὴν ὑπηρέτριαν:

«Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου, Μαργαρά, να μ’ ἐξυπνήσῃς αὐριο τὸ πρωί ἕως πέντε. Τὸ τραῖνο φεύγει ἕως ἔξ και εἴκοσι, ὥστε μόνον μία ὥρα και ἓνα τέταρτον μου μένει για να ἐνδυθῶ, να προγευματίσω και να πάγω εις τὸ Σταθμὸ.

— Νὰ εἰσθε ἡσυχοι, κύριε. Ἡ κάμαρά μου εἶνε κοντά ἔστην τραπέζαρια. Θάβρω τὴν πόρτα ἀνοικτὴ και ὁ βουσκός θὰ μ’ ἐξυπνήσῃ.»

Τὸ πρωί ἡ Μαργαρά ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ κυρίου της, εἰσῆλθε δειλὰ εις τὸ δωμάτιόν του και εἶπε με ἀπελπισίαν.

«Εἶνε ἔξῃ και δέκα !

— ‘Ἐξῃ και δέκα ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος. ‘Αλλοίμονον ! Πού να προφθάσω τώρα τὸ τραῖνο τῶν ἔξῃ και εἴκοσι ! Πρέπει να φύγω με τὸ βραδυνό.

— Δὲν κταίω ἐγὼ, κύριε ! εἶπεν ἡ Μαργαρά. Ὁ βουσκός δὲν ἐπαίξε. Τὸ ὠρολόγι εἶνε πάλι χαλασμένο.»

Ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος ἔτρεξεν εὐθὺς εις τὴν τραπέζαριαν και εἶδεν ὅτι ἡ ὑπὴρ ῥέτρια εἶλεγε τὴν ἀλήθειαν. ‘Ανέβη ἔκταν εἰς μίαν καρέκλαν και παρητήρησε μ’ ἐκπληξίν του ὅτι ἡ θυρίς τοῦ μηχανισμοῦ δὲν ἦτο καλά κλεισμένη.

«Κάποιος ἐκείραξε τὸ ὠρολόγι !» εἶπε.

Ἐκτύταξε καλλίτερα και εὗρε μέσα εις τὸ ἐρμαράκι ἓνα σουγιῶν. Τὸν ἐγνώριζε ἦτο τοῦ Γιαννάκη. Χωρὶς να εἴπῃ τίποτε, τὸν ἔβαλεν εις τὴν τσέπην του και ἐφώνησε τοὺς υἱούς του.

«Γεωργάκη, εἶπε, ἐσὺ πάλι ἐχάλασες αὐτὸ τὸ ὠρολόγι ;

— ‘Ὀχι, πατέρα, ἐγὼ. Μοῦ ἐκότισε ἐκεῖνὸ που ἔπαθα τὴν πρώτην φορὰ και δὲν το ξαναπειράζω.

— ‘Εσὺ, Γιαννάκη ;
Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ὄλην τὴν διαθέσιμον να τὸ ἀρνήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο συνειδημένος να λέγῃ ψεύματα και τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα του τὸν κατετίραξε.

Ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος ἐξηκολούθησε με περισσότεραν αὐστηρότητα:

— ‘Εσὺ ἐχάλασες τὸ ὠρολόγι και ἰδοὺ ἡ ἀποδειξίς: ἔξέχασες μέσα τὸ σουγιῶ σου.

— ‘Α, γι’ αὐτὸ λοιπὸν χθὲς τὸ βράδυ, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρά, ὁ κύριος Γιαννάκης μοῦ εἶπε: «Μαργαρά δὲν θὰ ἐξυπνήσῃς τὸν μπαμπά και ὁ μπαμπάς δὲν θὰ προφθάσῃ τὸ τραῖνο !»

Ἐγὼ εἶλεγα πὼς ἀστυεύεται ! μὰ βλέπω...
Ὁ Γιαννάκης ἔγινε κόκκινος σάν παπαρούνα.

«Έκαμες, κύριε, μίαν πολὺ κακήν πράξιν και θὰ τιμωρηθῆς όπως σου πρέπει τῷ εἶπεν ὁ πατέρας του. Θὰ πληρώσῃς ἀπὸ τὸν κουμπάρῃ σου τὸν ὠρολογοποιόν που θὰ το διορθώσῃ. Ἐχκα ἀκοπὴ να σας πάρω και τοὺς δυὸ εις τοῦ θεοῦ σας μεθαύριον τὰς ἑορτὰς

— Δὲν σκέπτεσαι καλά, Γιαννάκη μου!

ἀλλὰ σὺ τότε θὰ μείνῃς εις τὸ σπίτι και θὰ πάρω μόνον τὸν Γεωργάκη.»
Ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος ἀνεχώρησε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην και ἐπανῆλθε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

Συνωμίλει με τὴν σύζυγόν του και τὴ διηγείτο πὼς ἐπέρασεν εις τὴν ἐξοχὴν, ὅταν εἰσῆλθεν εις τὸ δωμάτιον και ὁ Γιαννάκης.

«Καλημέρα, πατέρα, εἶπε.

— Καλημέρα, παιδί μου. Τί σοβαρότης εἶνε αὐτή ;

— Πατέρα, ἔχω κάτι να σε παρακαλέσω.

— Τί, παρακαλῶ ;
— Λέτε πὼς θὰ με βάλετε ἔντὸ Σχολεῖο ἑσωτερικὸ ἅμα γίνω δεκατριῶν ἔτων. Πολὺ καλά ! λοιπὸν ἐγὼ θὰ σας παρακαλέσω πολὺ πολὺ να με βάλετε ἀπο τώρα.

— ‘Αλήθεια ; εἶπεν ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος. Και γιατί ;

— Γιατί... γιατί αὐτὸ μάρσεσι καλλίτερα.

— Δὲν μου λές τίποτε μ’ αὐτὸ ! ὁπέλαβεν ὁ κύριος ‘Αγαθόνικος. ‘Εσὺ δὲν εἶχες καμμία ἐπιθυμία να σε βάλω ἑσωτερικὸ μετὰ τρία ἔτη, και θέλεις να σε βάλω ἀπὸ τώρα ; Κάποια ἄλλη σοβαρὰ αἰτία εἶνε που σε ἔκαμε να μεταβάλλῃς γνώμην τόσο ἀποτόμως. Θὰ μου πῆς πρώτα αὐτὴν τὴν αἰτίαν, και ἂν τὴν εὗρω εἰλόγον, τότε μάλιστα, θὰ κάμω τὸ θέλημά σου.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μετὰ βίας συγγρατῶν τὰ δάκρυά του, θέλω να φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι γιατί βλέπω... βλέπω...

— Τί βλέπεις ;

— Βλέπω ὅτι δὲν μ’ ἀγαπᾶτε ὅσην τὸν... Γεωργάκη !

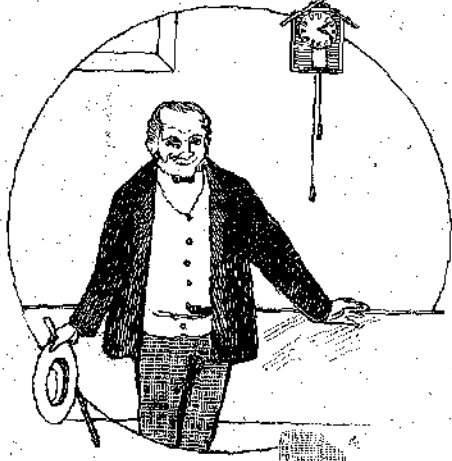
Και ὁ Γιαννάκης, ἀφ’ οὗ ἐκρατήθη ὅσην να τὸ πῆ, ἤρχισε τώρα να κλαίῃ ἔντὸ γεμάτα.

Ἡ μητέρα του τὸν ἔσυρε πλησίον της σιγὰ και τὸν ἐκάθισεν εις τὰ γόνατά της ὁ πατέρας του τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν ἠρώτησε με γλυκύτητα.

«Τί σε κάμνει να σκέπτεσαι ἔτσι, παιδί μου ;

— Ἡ ὑπάθεσις τοῦ ὠρολογοῦ, ἀπήνησεν ὁ Γιαννάκης: Και ἐγὼ και ὁ Γεωργάκης ἐκάμαμε τὸ ἴδιον λάθος και ἐκὼ ἐγὼ ἐτιμωρηθῆκα τόσο αὐστηρῶς, ἐκεῖνον μόλις τὸν ἐμαλάσατε.

— Δὲν σκέπτεσαι καλά, Γιαννάκη μου!

*Ἐγινε σάν καινούργιο (Σελ. 157, στήλ. α΄.)

ΜΑΜΜΑ ! ΜΑΜΜΑ !

«Μαμμά, δέσε μου τὸ παπούτσι μου! Μαμμά, φτιάσε ἓνα φουστάνι τῆς κούκλας μου! Μαμμά, κόψε μου ἓναν ἀνθρωπάκο ἀπὸ χαρτί! Μαμμά, φίλησε μου τὸ δάκτυλό που τὸ μάγκωσα ἔστην πόρτα! Μαμμά, δέσε μου τὸ μαντίλι σου! Μαμμά, διάβασε μου μίαν ἱστορίαν!»

Ὁλην τὴν ἡμέραν αὐτὸ ἀκούει κλαίει, εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Και ἂν ἡ μαμμά δὲν κάμῃ γρήγορα ὅ,τι τῆς ζητοῦν, ἀμέσως μούτρα, δυσάρεσκια, κλάμματα. Μήπως ἡ μαμμάδες δὲν ἔγιναν ἐπιτήδες για τὰ παιδιά των ; Ἀκούς ἐκεῖ ! Ἡ κούκλα δὲν ἔχει να κάμῃ χωρίς φουστάνι, ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἓνός ἀνθρωπάκουγια τὸ χάρτινο σπίτι του ἡ Κικὴ δὲν ἔχει να διακόψῃ τὸ παιγνίδι της, διὰ να δέσῃ τὸ παπούτσι της. Ἡ μαμμά ἐπιθυμοῦσε πολὺ να διαβάσῃ ἡσυχα εἶνε κουρασμένη και ἤλειπε ὅτι θάναπαύστο ὀλίγον σήμερα, που δὲν ἔχει να υπάγῃ ἔξω. Ἀλλὰ να, τὰ παιδιά ξαναρχίζουν:

«Μαμμά, δὲν ἔχω μολύδι να ζωγραφίσω !

— Τὸ ἔχασες ; δὲν ἔχω ἄλλο να σε δώσω, Γιαννάκη μου.

— Μὰ που θέλω, μαμμά ; Μάρσεσι να ζωγραφίσω.

— Τί να σε κάμω ; Χρώματα ἔχεις. Χρωμάτισε αὐτὰ που ἐζωγράφισες με τὸ μολύδι.»

Τοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ Γιαννάκη και σπαίρνει για ἄλλο. Ἀλλὰ να, ἐφθασαν ἡ Πιπίτσα και ὁ Ντίνος:

«Μαμμά, πέρασε μου τὴν βελόνα μου !
— Μαμμά, κάμε μου ἓνα καμτσίκι !
— Μαμμά ἀρίνει πάλιν τὸ βιβλίον της, περῶ τὴν βελόνα και ἀρχίζει τὸ ἐργόχειρον τῆς Πιπίτσας. Ἐστέρη δένει ἓνα σκαγάκι εις τὸ ραβδί που της ἔφερε ὁ Ντίνος. Δέξα σοι ὁ θεός ! Τὰ παιδιά ἡσύχασαν ἡ μαμμά ξαναπέρνει τὸ βιβλίον της. Ἐξάφνα ἀκούονται φωνές :

«Μοῦ ἔφυγε τὸ νερό μου !
— Μαμμά, ἔλα ἐδῶ ! τρέξε ! Τὸ νερό γόνεται !»

Καὶ ἡ Κικὴ φωνάζει δυνατώτερα:

«Μοῦ ἔβρεξε τὸ φόρεμα τῆς κούκλας μου! Κακέ, θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμάς !
Ἡ μαμμά σηκώνεται, σκουπίζει τὰ

νερά, συμβουλεύει τὴν Κικὴν να στεγνώσῃ τὸ φόρεμα τῆς κούκλας ἔστην θερμάστρα, φίλει τὸν ἓνα, παρηγορεῖ τὴν ἄλλην, τοὺς συμφιλιώνει, γίνεταί τελοσπάντων ἡσυχα. Ναί ! ἀλλὰ πρέπει ἀκόμη να βρῆ τὴν βελόνα τῆς Πιπίτσας, που ἔχθηκε ἔστην ἀναμκουμπούλα, και να στήσῃ τὸ ἀλογάκι τοῦ Ντίνου, που ἔπεσε κάτω και ἐκακόπαθε.

Ὁ Γιαννάκης ἐτελείωσε τὴν εἰκόνα του, τελοσπάντων ! Παριστᾷ δῆθεν ἓνα στρατιώτην. Τὸ πλιγκιόν του εἶνε κίτρινον, τὸ πρόσωπόν του κόκκινον, ἡ μύτη του γαλάζια, και τὰ ποδάρια του

«Μαμμά ! Μαμμά ! Μαμμά ! Μαμμά !»

πράσινα. Τὰ ποδάρια αὐτὰ ἀρχίζουν εὐθὺς ἀπὸ τὸ λαιμό, ὥστε κορμὸς δὲν ὑπάρχει και ἔγινε κάποια οἰκονομία ἔντὸ χρώμα... Ὁ Γιαννάκης ὑπερηφάνεταί διὰ τὸ ἔργον του.

«Μαμμά ! Μαμμά ! κύταξε τὸ στρατιώτη μου. Δὲν εἶνε ὠραῖος ;»

Ἡ μαμμά χαμογελεῖ. Δὲν θέλει ναπογοητεύσῃ τὸν μικρὸν ζωγράφον που δέχγει τόσο ζῆλον.

«Τὰ χρώματα εἶνε πολὺ ζωηρά, τῷ λέγει. Ἄλλ’ ἂν ἦμου εἰς τὴν θέσιν σου. Θὰ ἀντέγραφα ἓνα στρατιώτην ἀπὸ καμμίαν εἰκόνα ἡ κανένα ἀπὸ τοὺς μολυβένιους σου στρατιώτας. Εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον δια να μάθῃς να ζωγραφίς στρατιώτας.»

Ἐρχεται ὑστέρη ἡ Πιπίτσα.

«Μαμμά, ἐτελείωσα τὸ φουστάνι τῆς κούκλας μου. Καλὸ εἶνε ;

— Μὰ, κορίτσι μου, ἐσὺ ἔραφες και ἀπὸ κάτω τὰ μανίκια. Πὼς θὰ περῶ ἡ κούκλα τὰ χέρια της ;

Ἡ Πιπίτσα εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ φόρεμά της δὲν εἶχε καμμίαν ἔλλειψιν και της κακοφαίνεται που ἀκούει αὐτὰ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παιδιάκια που σπουδάζουνα σπουδαίον να γενοῦνε, ἄνευ ἄνευ πλάγιάζουνε, ἄνευ ἄνευ ξυπνοῦνε. Καιροῦς που δὲν ταυριάζουνε παιχνίδια δὲν ἴπνοῦνε, μόν’ γράφουν και διαδάζουνε και γλώσσας ἀποκοῦνε.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΟΠΟΥΔΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δράματα δι' ἑορτῶν Σχολίων καὶ Οἰκογενειῶν Ἐκδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπάλαστος».

Τυπῆται φράγκα 2

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΤΟΣ»

Σ' ἐφαίδρυναν λοιπόν, Μαρίθα τοῦ Φαλήρου, οἱ στίχοι διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σουρῆς ἀνήγειρε τὴν ἔκδοσιν τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρον; Ἄς φαίδρυνθῶν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου, ὅσοι δὲν ἀνέγνωσαν τὸν «Ρωμῆον» τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου. Ἰδοὺ τὴ ἔγραψα:

Τῶν «Παιδίων ἢ Διάκλασις» τὸ περιοδικόν, ἔβλεπε τὸ Θεάτρον τὸ μάλιστ' Παιδικόν. Κ' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κ' ἐπικρατοῦν βιβλίον Συνέγραψε Γρηγόριος Σενόπουλος ὁ πᾶνυ, Πρὸς χρῆσιν ἄλλων τῶν μικρῶν καὶ ἄλλων τῶν [Σχολίων].

Κ' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδιοῦ θά γίνεται ῥοδάνι.

Ἄ, Ἰαλασμέ Ἐθνομ., ὅ, τι ἄλλο θέλεις, ἀλλὰ γραμμασάσημα δὲν ἔχω νὰ σου στειλῶ. Μοῦ τὰ πέρνοντα εἰς αἰ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία. Ἄν εἴχης μάλιστα νὰ μου στειλῆς μερικὰ θὰ με ὑπεχρέωνες. Θέλω κ' ἐγὼ νὰ κάμω μίαν σειρὰν ἐκ τῶν Ἀναγνωστικῶν καὶ δὲν τὸ κατορθώνω

Πεσὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ ἀγαπητῆ μου θέτις, διότι κατάρθωσε νὰ μου κάμῃ μίαν νέαν φιλίαν, μίαν νέαν συνδρομήν. Μοῦ γράφει ὅτι εἶνε χαριτωμένο καὶ πολὺ ἔξυπνο χαριτωμένον μάλιστ' ἐστὶν. Σ' ἐχαριστῶ πολὺ. Ἐπειδὴ, πού τὸσον μ' ἀγαπᾷ καὶ τὸ ἀποδοκίμει, καὶ τὸ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃ τὴν Μαργαρίταν καὶ νὰ τῆς εἰπῆς νὰ μου γράψῃ καὶ αὐτὴ. Σοῦ ἔστειλα τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον».

Μὴ διατάξῃς νὰ λέγῃς, Ἐρωσάετε, ἐκείνο τὸ ὁποῖον νομίζεις ὅτι εἶνε ῥῶδον. Δι παρατηρήσεις σου ἦσαν ῥῶδόντα. Ἄλλὰ εἰ νὰ γίνῃ... τὰ λάθρ' εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ Ἀνανίας, βλέπει, ἄνθρωπος εἶνε... Νὰ μου φιλήσῃ γλυκὰ τοὺς ἀδελφούς σου.

Ἐγὼ — μοῦ γράφει ἡ χαριτωμένη Μαργαρίτα, — ἡ ἀδελφῆ μου, ἡ μικρὰ ἀνεψιὸς μου καὶ αἱ ἐξαδέλφαι μου ἐχαλάσαμεν τοῖσιν τὸν μῆνα δύο ζεύγη ὑποδήματα μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Ἦ κρέμα νὰ μὴν ἤμεθα ἀγῶρια, θὰ ἐμπούσαμεν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἄλλην τετραετίαν (τὴ λόγος!). Σοῦ τὰ γράψω αὐτὰ διὰ νὰ εἰπῆς τοῦ κ. Φαίθωνος, ὅτι ἔχει μόνον τὰ ἀγῶρια, ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια ἔχουν ἐνδοσιασθῆναι μὲ τοὺς ἀγῶνας. Τὰ εἶπα, φίλτάτη μου, τοῦ κ. Φαίθωνος, ὁ ὁποῖός σε συγχαίρει. Ἄλλὰ νὰ ἰδοῦμεν τί λέγῃς καὶ ὁ πατέρας σου, πού χαλᾷ τόσο κατ' αὐτὸς.

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἔκδοσιν σου, Ἐλευθερία Παρθένε. Παρατηρῶ ὅτι ὅσον πηγαίνεις, προοδεῖς. Ἡ Μαριαθῶνος νίκη ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις πού μου ἔστειλες ἄλλοτε. Τὸ τέλος μάλιστ' αὐτὴ ἐνδοσιασε πολὺ. Σὲ συγχαίρω. Ἄλλὰ δεῖται θέλει νὰ λάβῃ ψευδῶνον; Ἰρησὲ τοῦ αὐτοῦ πού εἶνε ἐθσον ῥῶδον!

Ἀργότερα θὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ δημοσιεύω κινεματικῶν συνδιασμούς, Τίκα-Τάκα, ἀλλὰ μὴ μου στείλῃς διότι ἔχω ἀρκετοὺς. Μάλιστ' διὰ νὰ φανῶ ἀπρόσπερος εἰς ἑνώπιον τῶν προμερῶν καὶ φαθερῶν αὐτῶν Ἐπιθεωρητῶν. Ἄ, θὰ εἶνε πολὺ αὐστηροὶ καὶ νὰ τὸ ἤξερῃς, ἔχω βατικὰς πληροφορίας.

Ὁ Κομφροῦλις στέλλει πολλὰ χαριτωμένα

ἰς τὸν Δοκ-Μιχάηλ, τὸν ὁποῖον, λέγει, νομίζει ὅτι γνωρίζει. Κ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶθη τὸνομά του, διὰ νὰ τον γνωρίσῃ καλλιτέρα.

Σὲ συγχαίρω, Κολοσσὲ τῆς Ῥόδου, διὰ τὰς ἀθλητικὰς σου κροδούς, Γυμνάσιον, παιδί μου, γυμνάσιον, ἀπ' οὗ τόσον σ' ἐνθαρρύνουν οἱ εἰδήμονες. Φαντάζεσαι πόσον ἀγαλλίσαιν θὰ εἰσθάνῃς ἂν ποτε δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου...

Ἄκουσε λοιπόν, Ἡρωϊκὴ Πάρθα, εἰ μου γράφεις ἢ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα: «Σὰς παρακαλῶ προσέτι νὰ εἰπῆς εἰς τὴν Ἡρ. Πάρθαν, ὅτι ἂν αὐτὴ εἰσεύρῃ τὴν ἐνδομοσίαν μου, ἐγὼ, ἂν δὲν σφάλω, εἰσεύρω τὸ ὄνομά της. (Διὸ το εἰσεύρει ὅμως, Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, δὲν εἶνε αὐτὸ πού μου γράφεις). Ἡ ἐνδομοσία μου πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο τοιαύτη» τῶρα δὲ τελευταίως εἶνα μίαν μ ἄ γ ι α ν, ἡ ὁποία εἰς τὸ στήθος εἶχε σύμπεγμα δύο ἀγκυρῶν, καὶ τὰς καθημερινὰς ναυτικὰς μὲλὲ χωρὶς καμμίαν ἄγκυραν. Τὰς δὲ ἑορτὰς καὶ Κυριακάς, ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως, κέρνω τὴν ἔξῃ ἐνδομοσίαν: ἰον ὁποδήματα κίτρινα, βαθέα· ἰον πεταλῶνον μὲλὲ καὶ αὐτὸ ῥῶδον· ἰον μ ἄ γ ι α ν καὶ αὐτὴν βαθεῖαν μὲ τὰς λέξεις: DOBRIAN RTYC(,) ἰον Πῖλον φεθῶνον — τρίτσον. Ἐδῶ σὲ θέλω τῶρα, Ἡρωϊκὴ Πάρθα!

Μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀνυσσησίαν, Φαίθε Ἀπαλλῶν· ὁ Ἀνανίας σε ἐσυγχώρησεν, ὅπως καὶ ὄλους ὅσοι τον ἤσαν ἄσχημον. Ἄ, δὲν δίδει αὐτοὺς σημασίαν εἰς τὴν σωματικὴν ἰσχυροτήτα καὶ δὲ αὐτὸ ἔχει τὴν μακροθυμίαν νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ γελᾷ...

Ἄνδρῆς Καλιαλέξη, ὁ Φαίθος Ἀπέλλων σὲ συχαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸν ἄγον Διαγωνισμὸν καὶ διὰ τὴν δημοσιότητα τῆς εἰκόνης σου. Μάθε το.

Ἡ Ἰρυστὴ Ἀμμουδιά, ἡ ὁποία εἶνε ἐξετραλαμένη μὲ τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» καὶ προπάντων μὲ τὸ «Καινούργιον Φόρημα» μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιβάσῃ τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς εἰς τὴν Ἑλλησπόντιον Καλλιτεχνίαν καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Νύκταν, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Ὀμηρεῖδα, ἂν, τῶρα πού θάλλῃ ψευδῶνον, εἰμπορεῖ νὰ της εἰπῇ τὸνομά της ἢ τοὺς ἀξίωτον τὰ ἄσχημά της. — Νὰ μου φιλήσῃ τὸν Ἰρυστῆν Στάχρον.

Με ἄλλο μου τὴν καρδίαν σε συχαίρω διὰ τὸ διηγηματικὸν πού μου ἔστειλες, Μελισσῆ Δ. Γιαννί. Ἡ διήγησις εἶνε πολὺ ἀρετῆς, ἡ γλῶσσα πολὺ φυσικὴ. Εὖγε, παιδί μου, θὰ γρίψῃς ὠραία πράγματα μίαν ἡμέραν καὶ ποδοσφαιρῶν, — εἰμπορεῖ νὰ γίνῃς καὶ συνεργάτης μου. Ἄλλὰ τῶρα ἔχω ἄδρα, εἶνε ἔνωσις. Ἐξωρῶλλον εἶχαν τὰ φυλλάδια μου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶρα ὅμως, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ δευτέρα περίοδος, ἀπὸ τοῦ 1894 διπλαθῆ καὶ ἐντεῦθεν, ἐκδίδονται χωρὶς ἐξωρῶλλον.

Ἄ μοῦ ἐράνην παρέδδον — γράφεις ἢ Ἀρκετὴ Νδξ. — νὰ ἐπῆ ἢ Ἀρκετὴ τῆς Ἐρήμου νὰ μᾶθη ποία εἶμαι. Καλε, πού ἤκουσθη νὰ μὴ γνωρίζῃ ἢ Ἀρκετὴ τὴν Νύκταν; Ἐγὼ τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ πολὺ, διότι κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς μονοτονίας καὶ ἡμέρου κορείας μου, ἡκούσα καὶ εἰδομάσα τὴν ἑλπίαν φωνῆν της καὶ πού ἐφαίδρυνε τὴν μελαγχολικὴν μου σιγήν, ἰδίως ὅταν δὲν εἶχα σύντροφον τὴν γλυκίστην μου Σελήνην. Ὅς πρὸς τὴν διαμονὴν μου, ποία ἄλλη δύναται νὰ εἶνε ἡ διαμονὴ τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς εἰμὴ ἢ Ἀστικὴ καὶ αἱ θετικαὶ μας Ἀθῆναι.

Ἦσῃς Ἀρκετὴ, ἔχεις ἀντασπασμοὺς ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν Νύκταν.

Ἐβιάσακα μὲ χαρὰν τὸ χαριτωμένον σου γραμματικόν, Ἄνδρῆς Στρατιώτα. Κράτησε αὐτὸ τὸ ψευδῶνον ἐνεπείθον ἐλευθερὸν μέχρι τὸν ἐπὶ εἶχε ἐνας ἄλλος πολὺ ἀγαπητὸς μου φίλος· ἄλλ' αὐτὸς τῶρα ἐμεγάλωσε καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὴν ἀδελφὴν του Φίλιππον Κελιδῶνα. Ἐσοῦ λοιπόν τον διαδέξασαι, νῆς Ἀνδρῆς Στρατιώτα. Νὰ μου γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ μου στέλῃς ἀπὸ δια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 25 Ἰουλίου 1896

265. Αἰξίγρεφος. Ἐπιπῆρα μέγας βασιλεὺς. Τὸ ἦμισυ μου πόλις, τὸ δ' ἄλλο ἦμισυ μου εἶνε καὶ πάλιν ὄνομα μονάρχου ἐπισήμου, καθ' οὗ τὸ πάλαι ἐνεσκήψε ἀτυχῶν πανώλης. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνίας.

264. Στοιχεθόγρεφος. Εἶμαι νῆσος μακρὰ καὶ στενὴ κ' ἐνὸς εἶμαι ἐπὶ Ἰωντανῆ κ' ἐλευθερίας ἔδω κ' ἐκεῖ πρέχῃ ἀλλὰ ἴσως κατοικεῖς δὲν ἔχω. Ἄν σφοδρὰ τῶν κυμάτων ὄραθ', πάρῃ ἔξωρα μου μὴ φοβοῦ, μὴ, δ' ἀπομείνῃς τι λέγον τι ἦτο ὅπερ πρότερον ἴον ἐκνεῖτο. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Φιλολογίας τοῦ Σουλῆ.

268. Κλεμερκακίω. + + + + Νάντιασταθῶν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὅστε νὰ ἀναγνωσθῆται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸ ὄνομα + + + + ἰσθμοῦ, εἰς τὸ δεξιὸν πηλοῦ, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ἐπιπῆρα, + + + + εἰς τὴν μεσαίαν ἡμικύκλιον καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον. + + + + Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Φιλολογίας τοῦ Σουλῆ.

266. Πρόδλημα. — Πόσα ζεύγη περιστέρια ἔχετε τῶρα: ἡ-ρώτησε τὸν Νίχον ὁ θεὸς του.

— Ἐἶχαν πενταπλησίοθῃ, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν ἤνεα ἐσράταμε δώδεκα ζευγάρια καὶ μᾶς ἐμειναν πάλιν ὅσα μοῦ εἶχάτε ὄνηρ.

— Πόσα ζεύγη τὸς εἶχε ὄνηρ; Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Οὐκρανικῆς Κρήνης.

267-268. Μεταμορφώσεις. 1. Τὸ ἄλλο δι' 7 μεταμορφ νὰ γίνῃ χιόνι. 2. Ὁ πῶν δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἔλας. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Ἑλληνίας.

269-272. Μαγικὸν γράμμα. Ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστῃ τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Ἄριος, αἶμα, πῆδος, μωρὰ. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Μουσικῆς Ἑλλάδος.

273-278. Σύνθεσις λέξεων. Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι δώδεκα λέξεων, ἀπὸ δύο λαμβανόμενων, σχηματίσθωσιν ἑνὶ κυρία ὄνοματα: Ὀλκᾶς, ἶον, θῆρ, ἄσπασμα, γρύλος, οὐκ, ἐόν, μέλις, ἄλλο, κριός, ἀνά, κρυνία. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Χρηστικῆς.

279. Κρυπτογραφικόν. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. — Πόλις Ἀσιατικῆ. 2, 8, 4, 6. — μέρος νοσηρῶν. 3, 4, 1, 7. — ἐνδύρον. 4, 3, 7, 6, 1, 6. — ἀσθήσις. 5, 1, 4, 6. — πρόσπιον προσφιλεῖς. 6, 7, 8, 7, 10, 1, 6. — νῆσος. 7, 8, 8, 4, 6. — ἀντανομία. 8, 5, 3, 7. — ὄργανον μουσικόν. 9, 3, 7. — θεῶν. 10, 9, 8, 4, 6. — νῆσος ταυδαίου. Ἐστὶν ὁ δὲ τῆς Ἀνοικτακάρου.

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσπασμῶν τῆς 29-30 Μαΐου 1896. 167 Ἀρς, ὄς, — 168. Ἐστία, ἰστία. — 169. Ἄρηρ. 170. Α Δ Α Η. — 171. Δαλαμανίρα. Ε Α Α — 172-176 Η ἀντικαταστάσεως γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων α καὶ ι, αἱ δὲ σχηματίζουσαι λέξεις εἶνε: Ἀλκαῖος, κα-ρωτίς, μεσαῖος, αὐλάς, παλαῖος. — 177-180. 1, Ῥοδάνος. 2, Τά-μεσις. 3, Δούνασις. 4, Ἀέλιος. — 181-185. 1, Ὀνος, 2, Πόρος, 3, Ὀρος, 4, (Ἄκυρος). 5, Νδτος.